

kunne beseiles af større Skibe. Det forekommer Mindretallet, at de flydende Forter i Forbindelse med Spinnere maa kunne yde et Forsvar, stærkt nok til at modstaa de Angreb, vi kunne tænke os at blive udfatte for, naar man tager i Betragtning, hvilket Forsvar vi med de Midler, der staa til vor Naadighed, ere i Stand til at yde. Der er imidlertid ogsaa et andet Hensyn, som ved Overveelsen af dette Spørgsmaal maa tages i Betragtning, og det er vor indre Udvikling. Vel er vort Lands Bestaaen og Selobestemmelsesret et vigtigt Spørgsmaal, men der er ogsaa andre Spørgsmaal, som have en meget stor Betydning og ikke maa tabes af Sigte, men maa tages under Overveelse i Forbindelse med hint Spørgsmaal. Dertil kommer et andet Moment. Det forekommer nemlig Mindretallet, at, naar vi overanstrenges os — thi saaledes vil jeg tillade mig at kalde Udførelsen af Tanken om Kjøbenhavns Befæstning — fristes man let til at tro, at der findes en Lyst til at skabe et Værn, hvorved man muligt i Tiden kunde paa en eller anden Maade skabe en Udbygning til at gjenerhverve det i sidste Krig Tabte. Det er nemlig en Politik, som jeg ikke tror er sund og god, og som jeg derfor ikke kan billige. Vort Forsvarsvæsen bør udelukkende være rettet paa Forsvar og ikke paa Angreb, og det forekommer mig, at den Plan, som indeholdes i det foreliggende Forslag, er skiftet til Gjemmensførelsen af dette Formaal.

Tessen: Naar jeg har begjæret Ordet, er det nærmest for at yttre mig i Anledning af det af det ærede Mindretal i Udvalget stillede Forslag og den af det ærede Mindretal afgivne Betænkning. Men forinden jeg gaar dertil, være det mig dog tilladt at sige et Par Ord med Hensyn til det Underendringsforslag, der af min ærede Ven fra Kjøbenhavn (Carstensen) er stillet til Udvalgsflertallets Forslag, idet min Betragtning med Hensyn til vort Lands Forsvar og Midlerne til at fremme dette iøvrigt er saa overensstemmende med det ærede Medlems, at jeg tror, det kun er en større eller mindre Tro paa Fremtiden, som i dette Spørgsmaal har skilt os. Jeg deler med ham Overbevisningen om, at, for at vor Flaade skal kunne opfylde sin Opgave og særligt kunne magte denne selv nu, uagtet den Forsømmelse, hvoraf Flaaden gjennem en saa lang Række af Aar har lidt, er det nødvendigt, at den har et fast Støttepunkt i Storebælt. Jeg har tidligere med Varme udtalt mig for Agerøsfunds Befæstning, og jeg vilde ikke gjøre Noget, som i mindste Maade kunde svekke den Betydning, som jeg tror, der tilkommer dette Anlæg, men paa den anden Side tror jeg, at det, der er det vigtigste for os, ogsaa med Hensyn hertil, er dog endelig at faae begyndt paa at gjøre Noget, og at det, der her er forelaaet med Hensyn til Agerøsfund, dog er en god Begyndelse. Med Hensyn til dette Punkt

kan jeg iøvrigt fuldstændig henholde mig til, hvad den høitærede Krigs- og Marineminister yttrede ved denne Sags første Behandling her i Thinget, idet han gjorde opmærksom paa, at de Foranstaltninger, som agtedes undladte med Hensyn til Agerøsfund ved Forslaget, som det nu foreligger, kun ere saadanne, som tjene til Lettelse og Bekvemmelighed for Flaadens Skibe og til Assistance i Tilfælde af nødvendige Reparationer, samt at man derhos har udfødt Anlægget af den i Planen liggende Stændæmning. Men dette er dog virkelig ikke af nogen stor Betydning lige strax. Det ærede Medlem (Carstensen) udtalte jo ogsaa selv, at det kun var et kalkulatorisk Forslag, som med Hensyn til Agerøsfund var stillet, og vi vide jo dog Alle, at de Dele af Forsvarsplänen, om hvilke vi, hvad enten vi høre til Flertallet eller Mindretallet, ere enige, forudsætte senere en større Bevilling end den, om hvilken der er Spørgsmaal i dette Dieblif, hvorom der for Dieblifket bliver Spørgsmaal, gjælder jo kun for den første Byggeperiode. Hvorfor skulle vi saa nu grænse over, om det er sandsynligt, at den Nigsdag, som kommer sammen efter denne Periodes Forløb, vil bevilge yderligere Midler til Landets Forsvar? Vi maa holde os til, hvad der i dette Dieblif er forelaaet, og saa haabe, at det samme Fædrelandsfjnd og den samme Følelse og Erkjendelse af Pligten, at gjøre, hvad vi formaa, for at opretholde vort lille Lands Selvstændighed, i lige saa fuldt Maal er til Stede til det Tid som nu, og jeg haaber, den vil være til Stede i endnu højere Grad; thi det vil vel netop i Aar under de forestaaende Valgmøder mere og mere lykkes at aabne Befolkningens Die for, hvilken Betydning det har for enhver enkelt Mand i Staten, at der bliver truffet de nødvendige Foranstaltninger til Landets Forsvar og da vil der ogsaa i Nigsdagen vise sig en større Beredvillighed til at gaa videre i de Foranstaltninger, som saavidt muligt kunne betrygge vor Selobestemmelsesret. Derfor siger jeg: lad os tillidsfuldt tro paa, at hvad der er nødvendigt til yderligere Sikkring af Agerøsfund, ogsaa i Fremtiden vil blive bevilget.

Men jeg vender tilbage til den Betænkning og det Forslag, som er afgiven og stillet af de to ærede Medlemmer af Mindretallet, og det være mig tilladt med den Beloville, jeg virkelig bærer i mit Sind for begge de ærede Herrer, at sige, at denne Betænkning forekommer mig at være affattet, dels med et andet Forslag for Die end det, som i dette Dieblif foreligger fra Flertallets Side, og dels at være i den sidste Del affattet paa en saadan Maade, at det — jeg haaber ikke, det bliver taget mig ilde op — mere er et Partistandpunkt, end den indre Overbevisnings Standpunkt, som derigjennem har fundet sit Udtryk. Jeg sigter herved til Betænkningens Afnit om Skatten. Jeg kan ikke forstaa, at saa forstandige Mænd som begge de to ærede Herrer ere, kunne i den første